

Dat was Simon Korteweg, dit is H III, NOS Jazz, M&R. NOS Jazzgeschiedenis, deel 51.

plaat 1 Fletcher Henderson a/h Orchestra: Jimtown Blues (Horace Henderson?)
B/1 - 2:42 - RCA LPM 10019

De Fletcher Henderson Band op 4 augustus 1936 in Chicago voor Victor met "Jimtown blues" waarin solistisch Roy Eldridge-trompet, Buster Bailey-klarinet, Elmer Williams-tenorsaxofoon. Najaar '36 verliet Henderson met zijn orkest het Grand Terrace Café in Chicago om op toernee te gaan. De vaste bespeler van het Grand Terrace, de Earl Hines Band, was ook aan het toeren, zodat Henderson opgevolgd werd door de Count Basie Band uit Kansas City die onderweg was naar New York. Begin '37 was Hines terug in Chicago, 10 februari nam hij daar met zijn orkest dit eigen stuk op: "Pianology".

plaat 2 Earl Hines a/h Orchestra: Pianology (Earl Hines)
A/laatst - 2:34 - Epic EE 22021

"Pianology" van leider/pianist Earl Hines, gespeeld als 'head', een ongeschreven, door de musici zelf bedacht arrangement. Budd Johnson, toen de belangrijkste arrangeur van het orkest, was de solist op tenorsaxofoon, Darnell Howard was de klarinettist en Walter Fuller de trompettist. De band had toen 3 trompetten, 3 trombones en 3 saxofoons + een 4-mans ritmesectie met Lawrence Dixon-gitaar, Quinn Wilson-bas en Wallace Bishop-drums. Uit dezelfde session is het volgende, ook weer eigen stuk van Earl Hines, Cecil Irwin, geen orkestlid, maakte het arrangement. Trummy Young is de trombonesolist in "Rhythm sundae".

idem Earl Hines a/h Orchestra: Rhythm Sundae (Earl Hines)
B/1 - 2:49 - idem

"Rhythm sundae" met Earl Hines-piano en Trummy Young-trombone, *(Chicago, 10 feb. 1932)* Vóór de Swing Era, die men gemakshalve maar in 1935 laat beginnen hoewel we in deze geschiedenisserie hoorden dat swing bands met alle kenmerken van die muziek, zoals het tegenover elkaar uitspelen van de trompet-, trombone-, en saxofoonsecties, en het veelvuldig gebruik maken van de 'riff' -kort figuurtje dat kortere of langere tijd herhaald wordt, vóór de Swing Era werd er nog druk geëxperimenteerd door arrangeurs. Die waren praktisch zonder uitzondering musicus in het ~~het~~ orkest waar zij voor schreven, dus ze kenden dat orkest en de individuele musici, de mogelijkheden en de onmogelijkheden. Het resultaat was dat orkesten een eigen karakter en stijl hadden. Dat veranderde in de Swing Era. Er waren veel big bands, er moest veel geschreven worden, en één man in een orkest, of zelfs twee, konden dat niet meer aan. De free-lance arrangeur verscheen die op bestelling voor wie dan ook arrangementen maakte. En hij kon zelden op de specifieke mogelijkheden van de musici schrijven, in veel gevallen kende hij die niet. Met als gevolg: ~~vervalking~~ vervlakking. Een orkest kon dan duidelijk herkenbare improviserende solisten hebben, de orkesten als zodanig werden haast uitwisselbaar.

De vervlakkings werd verder in de hand gewerkt door het snelle verloop in de bezettingen van de big bands. Wanneer een musicus een ander orkest beter vond, vooral: meer kon verdienen en een aanbod had gekregen, was hij weg.

Nog één stuk door de Earl Hines Band, opname een half jaar na de vorige gemaakt, maar er zijn drastische veranderingen in de bezetting. Een totaal nieuwe trompetsectie, één nieuwe trombonist naast de twee oude, een compleet nieuwe saxofoongroep ook. En in de ritmesectie Hurlley Ramey-gitaar, wel nog Quinn Wilson-bas, maar Oliver Coleman op drums. Weer van Earl Hines: "Ridin' a riff".

idem

Earl Hines a/h Orchestra: Ridin' a riff (Earl Hines)
B/6 - 2:57 - idem

"Ridin' a riff", de Earl Hines Band op 10 augustus 1937 voor Brunswick, in Chicago. Naast de pianist/orkestleider als solisten: George Dixon-alt-saxofoon, (die overigens ook trompettist was in de band), Leon Washington-tenorsaxofoon, en op trompet Ray Nance. Goed drie jaar later zou hij de opvolger van Cootie Williams worden in het orkest van Duke Ellington. De Duke Ellington Band was de enige absolute uitzondering binnen het vervlakkingspatroon van de Swing Era. Niet alleen omdat Ellington als componist/arrangeur zulke uitzonderlijke kwaliteiten had, maar ook omdat er in zijn orkest weinig verloop was, en hij en niemand anders voor de band schreef, als geen andere orkestleider de afzonderlijke capaciteiten van zijn musici kende. Toch ~~was~~ waren er bij Ellington in 1935 essentiële veranderingen. De trompettisten Whetsol en Jenkins kregen met langdurige ziekteperiodes te kampen en Ellington trok daarom de cornettist Rex Stewart aan. ~~De~~ Charlie Allen fungeerde enige tijd als derde trompettist. De vervanging van Wellman Braud was daarentegen een echte keus. De New Orleans-stijl bassist was nu 44, niet oud, maar hij paste steeds minder in de nieuwe ritmische opvattingen van de band. Ellington nam er twee voor hem in de plaats: Hayes Alvis en Billy Taylor. New York, 5 maart 1935, voor Brunswick. Een compositie van ventiel-trombonist Juan Tizol die eerder op de plaat was gezet als "Porto Rican Chaos", nu genoemd "Moonlight fiesta".

plaat 3

Duke Ellington a/h Orchestra: Moonlight fiesta (Tizol, Ellington, Mills)
2/5 - 2:56 - CBS 88137

"Moonlight fiesta", Brunswick 3 maart '35 in N^{ew} York, eerste van de twee takes. Met de componist, Juan Tizol, op ventiel-trombone, Rex Stewart-cornet, Cootie Williams-trompet, Harry Carney-baritonsaxofoon, Duke Ellington-piano. ~~DEXX~~ Ellington zat emotioneel in een zeer moeilijke periode toen. Zijn moeder, op wie hij zeer gesteld was, verkeerde in het eindstadium van haar ziekteproces. 30 april nam hij deze nieuwe compositie op: "In a sentimental mood".

plaat 4

Duke Ellington a/h Orchestra: In a sentimental mood (Ellington, Kurtz, Mills)
3/1 - 3:18 - idem

"In a sentimental mood" met Otto Hardwicke op sopraansaxofoon, Rex Stewart-cornet en Lawrence Brown-trombone. Toch bij deze session ook een vrolijker stuk: "Showboat shuffle".

idem Duke Ellington a/h Orchestra: Showboat shuffle (Duke Ellington)
3/2 - 3:03 - idem

"Showboat shuffle", 30 april 1935 voor Brunswick in New York, met solistisch Johnny Hodges-altsaxofoon, Rex Stewart-cornet en Barney Bigard-klarinet. 27 mei overleed Ellington's moeder, Daisey Ellington-Kennedy, pas drie maanden later is de band weer in de platenstudio. Dit was deel 51 in de NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

na 5 seconden

idem Duke Ellington a/h Orchestra: Truckin' (Ted Koehler, Rube Bloom)
3/voorlaatste - 1:00 - idem

0 0 0 0 0